

Arrest

nr. 308 565 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 7 mei 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ter zitting neergelegd overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Nawabad, gelegen in het district Asadabad, in de provincie Kunar. U woonde hier samen met uw vrouw, zoon, uw vader, moeder en uw zes broers. U ging tot de derde graad naar school en werkte daarnaast op de gronden van uw familie alsook in uw families voedselwinkel in Asadabad.

Van 15/08/1398 (komt overeen met 6 november 2019) tot 16/09/1398 (komt overeen met 7 december 2019) volgde u een opleiding bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP), waar u op tweeëntwintigjarige leeftijd begon te werken. Initieel werkte u in de checkpoint van Nawabad. U controleerde de bruggen in uw regio op aanwezigheid van explosieven. U voerde patrouilles uit en stelde hinderlagen op in samenwerking met de checkpost van Karghan. U was verder ook verantwoordelijk om dorpelingen, die in conflict waren met elkaar, te halen en naar de bureau te brengen voor een bemiddeling. Een jaar na de start van uw werkzaamheden in Nawabad werd uw hele unit overgeplaatst naar de hoger gelegen checkpost aan Tor Ghar in het district Asadabad. Deze checkpost was gelegen op een berg. Daar stond u in voor de bewaking van de checkpost en stond u op de uitkijk voor gevaar.

Twee of drie maanden voor uw vertrek vond er een gevecht plaats aan de checkpost van Tor Ghar. U was op dat moment op verlof. De checkpostleider had u gebeld met de vraag munitie te brengen naar de checkpost. U laadde vier ezels vol met munitie en bracht die naar boven aan de checkpost. Dankzij uw tocht met extra munitie viel de checkpost niet in handen van de vijand. Ongeveer drie of vier dagen na het gevecht ontving uw familie een dreigbrief van de taliban, met datum 27/03/1400 (komt overeen met 17 juni 2021), via de mullah in de moskee. Daarin werd u gewaarschuwd te stoppen met uw werk bij de ALP. U gaf de informatie over deze bedreiging door aan uw commandant en bent uw werk vervolgens blijven verderzetten. Tweeëntwintig dagen na het gevecht, op 30/04/1400 (komt overeen met 21 juli 2021), ontving uw vader een tweede dreigbrief via de imam. Daarin werd uw leven bedreigd omdat u de ongelovigen had geholpen in de strijd. U werd aangemaand zich binnen drie dagen aan te melden bij de rechtbank van de taliban. Indien u dat niet zou doen, zou u de gevolgen daarvan moeten dragen. Na ontvangst van deze brief bent u gestopt met werken voor de ALP en begon uw vader de regelingen te treffen zodat u het land kon verlaten. Op 12/05/1400 (komt overeen met 3 augustus 2021), ontving uw familie een derde brief die werd overhandigd aan de malik tijdens een jirga. In deze brief werd u met de dood werd bedreigd. Eén of twee dagen na ontvangst van die brief, hebt u het land verlaten.

U verliet Afghanistan op 11 augustus 2021 en verklaarde tien of elf maanden onderweg te zijn geweest naar België. U was in Iran toen de taliban het hele land overnam. De dag van de machtsovername kwam de taliban bij uw thuis langs om naar u te zoeken. Tijdens dit bezoek werd uw vader gearresteerd en werden hem vragen gesteld over u. Daags nadien werd hij na een bemiddeling van de dorpsouderen vrijgelaten. U diende op 22 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Daarnaast vreest u dat de taliban u niet zal accepteren met uw nieuwe baard- en haarstijl.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara (kopie), uw badge van de ALP (origineel), uw opleidingscertificaat van de ALP (origineel), een waarderingscertificaat van uw opleiding (origineel), een waarderingscertificaat van uw teamleider Samiullah (origineel), een verzoekschrift van uw inschrijving bij de ALP (origineel), een dreigbrief van 27/03/1400 (kopie), een tweede dreigbrief van 30/04/1400 (kopie), een derde dreigbrief van 12/05/1400 (kopie) en de enveloppes van verzending (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw job bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP). U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u uw functie bij de ALP niet hebt vermeld ten tijde van uw interview bij de DVZ. Daar werd u gevraagd wat uw beroep was in uw land van herkomst. U verklaarde dat u water en

voedsel bracht naar de controleposten van de lokale politie (DVZ verklaringen, dd. 16/12/2022, p. 6-7, vraag 12). Op het CGVS beweert u daarentegen twee jaar bij de lokale politie te hebben gewerkt. U was gestationeerd in uw dorp Asadabad en zou daar onder andere patrouilles hebben verricht op zoek naar bommen, u zette hinderlagen op voor de tegenpartij en u zou personen van uw dorp naar het politiebureau hebben gebracht voor bemiddelingen in heersende conflicten (CGVS, p. 7). Later zou u bovendien nog overgeplaatst zijn naar een hoger gelegen checkpost in Tor Ghar, waar u de checkpost moest beveiligen samen met uw collega's (CGVS, p. 10). Dat u het bestaan van uw job niet hebt vermeld ten tijde van uw gehoor bij de DVZ, is erg opmerkelijk en doet onmiddellijk twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Er dient vervolgens het één en ander opgemerkt te worden over uw verklaarde taken tijdens uw werkzaamheden bij de ALP. Gevraagd om te vertellen over het opstellen van de hinderlagen, verklaart u dat u zich in de nacht moest verschuilen, samen met de ALP van de checkpost in Karghan. U moest dan wachten en wanneer de tegenpartij opdook, diende u hen vervolgens aan te vallen. Het CGVS vraagt om te vertellen over zo'n hinderlaag. U beweert daarop dat u wel deelnam, maar dat het tijdens de duur van uw werkzaamheden nooit gebeurde dat u daar vijanden tegenkwam (CGVS, p. 7). Het is merkwaardig dat men de vijand zou hebben opgewacht in een hinderlaag, maar dat het nooit tot een confrontatie zou zijn gekomen. Vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over de conflicten tussen de mensen in het dorp. U verwijst daarbij naar conflicten over gronden, over kinderen en over vetes tussen twee personen (CGVS, p. 8). U diende de betrokken dorpelingen naar het provinciehuis te brengen, zo beweert u, naar het bureau waar de oversten zaten. De oversten gingen vervolgens bekijken wie schuldig was en wie een gevangenisstraf moest krijgen (CGVS, p. 8). In tegenstelling tot uw bewering, blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat het niet de bevoegdheid is van de lokale politie om misdaden te onderzoeken en verdachten te arresteren. Zij dienen zich te beperken tot het reageren op plaatselijke dreigingen of dienden daarvoor steeds samen te werken met de Afghaanse Nationale Politie (COI Focus Afghanistan. De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP), p. 10-11). Dat u geen idee lijkt te hebben van de basistaken die tot uw functie zouden behoren is opmerkelijk.

Vervolgens wordt u naar meer informatie gevraagd over uw opleiding. U beweert dat u een maand opleiding volgde in Nangarhar in de academie van Zarawar Zahed. U beweert dat u enkel uitleg kreeg over controleposten en machinegeweren, verder gaven ze aan ALP-leden geen bijzondere opleiding (CGVS, p. 10). Dat er tijdens uw opleiding niet meer zou zijn besproken is merkwaardig, zeker gezien de betreffende COI beweert dat de opleiding daarnaast onder andere enkele modules over mensenrechten en ethiek, logistiek en administratieve procedures bevat (COI, p. 28).

Er moet tevens een en ander worden opgemerkt over het incident dat de aanleiding was van uw vlucht. Op de DVZ beweert u namelijk nog dat u twee keer per dag water en voedsel ging brengen naar het checkpoint. Als gevolg daarvan zou u drie keer door de taliban zijn bedreigd (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS meent u echter dat de bedreigen van de taliban begonnen nadat u op vraag van uw leider munitie ging brengen naar de checkpost ten tijde van een gevecht. De taliban zou te weten zijn gekomen dat u de verantwoordelijke officier was die de post van extra munitie had voorzien, waarna de bedreigingen zouden zijn begonnen (CGVS, p. 12-13). Dat u dit incident en uw job niet eerder hebt vermeld is bijzonder merkwaardig. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u uw asielmotieven wijzigt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

U wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, toen u enkel stelde water en voedsel te brengen naar de checkposten. U houdt vol dat u duidelijk hebt vermeld een lid te zijn van de ALP en dat die informatie ook terug te vinden is op de vragenlijst (CGVS, p.15). Echter wanneer uw DVZ verklaringen erbij worden genomen en aan u worden voorgelezen, blijkt dat u daar allerminst hebt gemeld dat u effectief bij de politie aangesloten was. Het verslag toont duidelijk aan dat u louter water en voedsel naar de controleposten bracht en meldt verder niets over de taken en problemen die u heden aanbrengt (DVZ - CGVS vragenlijst, vraag 3.5; DVZ verklaringen, vraag 12). Er wordt u tevens gevraagd waarom u er geen melding maakte van de hinderlagen en patrouilles die u uitvoerde. U beweert dat u daar enkel mocht vertellen over de problemen die u ondervond (CGVS, p. 15). U wordt er vervolgens mee geconfronteerd dat u van de problemen die u op het CGVS aanhaalt omtrent de toevoer van de munitie, evenmin melding hebt gemaakt bij de DVZ. U houdt vol dat u daar die verklaringen wel zou hebben afgelegd, maar dat u de volledige uitleg pas bij het CGVS mocht doen (CGVS, p. 16). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het gehoorverslag van de DVZ weinig ruimte voor interpretatie laat en duidelijk aantoont dat u op geen enkel moment gewag maakte van uw lidmaatschap van de ALP, noch van het leveren van munitie.

In verband met de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen, dient te worden gesteld dat gezien er reeds geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw job bij de ALP (supra), dit automatisch ook geldt voor de bedreigingen die u als gevolg daarvan ontving. Dat u zich van een bedrieglijk relaas bedient, blijkt ook uit andere vaststellingen. Op 27/03/1400 (komt overeen met 17 juni 2021) zou u een eerste dreigbrief hebben ontvangen (stuk 8), waarin u wordt aangemaand te stoppen met uw werk bij de ALP (CGVS, p. 13). Echter na vertaling van de brief blijkt dat erop vermeld staat dat u moet stoppen met het spioneren voor de Amerikanen. Indien u niet zou stoppen zou u gestraft worden (vertaling dreigbrief 1, stuk 8). In een tweede dreigbrief van 30/04/1400 (komt overeen met 21 juli 2021) werd u naar eigen zeggen aangemaand om zich binnen de drie dagen bij de rechtbank aan te dienen (stuk 9) (CGVS, p. 20). Echter na vertaling van deze brief, blijkt van dergelijke termijn geen sprake. Ook in deze brief staat er overigens dat u zou spioneren voor de Amerikanen, hetgeen niet strookt met uw verklaringen.. Als gevolg van deze brief zou u dan met uw werk zijn gestopt en zou uw vader met de regeling van uw reis zijn gestart (CGVS, p. 20). De derde dreigbrief van de taliban zou u enkele dagen nadien, op 12/05/1400 (komt overeen met 3 augustus 2021), hebben ontvangen. Daarin zou u met de dood worden bedreigd (stuk 10) (CGVS, p. 20). Na vertaling van de brief blijkt daarin echter opnieuw te staan dat u moet stoppen met het spioneren voor de Amerikanen. Indien u niet stopt zou u worden bestraft voor uw daden (vertaling brief 3, stuk 10). U was op dat moment, naar eigen zeggen reeds gestopt met uw job. Waarom de taliban desgevallend tot drie keer toe dezelfde brief zou sturen, zonder daarmee op een bepaald moment van tactiek te veranderen en bijvoorbeeld daadkrachtiger te worden, is onduidelijk. Bovendien lijkt dit een wel heel onproductieve manier van werken voor een terroristische organisatie als de taliban. Dat u bovendien niet beter op de hoogte bent van de inhoud van de dreigbrieven die op u betrekking hebben, is merkwaardig en toont een bijzondere desinteresse in uw persoonlijke bedreigingen aan. Bijgevolg worden uw verklaringen over de dreigbrieven eveneens ongeloofwaardig geacht.

U voegt nog toe dat de taliban na uw vertrek, op de dag van de machtsovername, bij uw thuis zijn binnengevallen en uw vader hebben ontvoerd (CGVS, p. 21). Hij werd voor één dag vastgehouden en de taliban ondervroegen hem over u omdat zij een vermoeden hadden dat hij u ergens verstopt had. Daags nadien werd hij, na een bemiddeling van de dorpsouderen, terug vrijgelaten omwille van zijn leeftijd. Indien de taliban werkelijk zou vermoeden dat uw vader u ergens verscholen hield, zouden zij hem wellicht niet zo gemakkelijk hebben laten gaan. Dat dit volgens u wel zou zijn gebeurd, maakt dat uw verklaringen wat dat betreft wederom weinig geloofwaardig zijn. Bovendien wordt opgemerkt dat u van de ontvoering en vrijlating van uw vader ook niks hebt gezegd ten tijde van uw interview bij de DVZ (DVZ- CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Gevraagd naar de reden daarachter, beweert u dat de ambtenaar bij DVZ u niet liet uitspreken en zei dat uw gegeven verklaringen voldoende waren (CGVS, p. 22). Het is echter weinig aannemelijk dat men u niet de kans zou geven dergelijke belangrijke elementen in uw relaas aan te brengen. Daarenboven werden uw eerdere verklaringen over uw job en de vervolgingsfeiten ten opzichte van uzelf reeds ongeloofwaardig bevonden, waardoor dat logischerwijs ook geldt voor uw verklaringen over de feiten na uw vertrek die hiermee verband houden.

Tot slot vreest u dat de taliban u bij terugkeer niet zal accepteren met uw nieuwe baard- en haarstijl (CGVS, p. 13). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en kledingstijl, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw baard- en haarstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De hierboven nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (stuk 7). De documenten die u voorlegt om uw job bij het ALP te bewijzen (een badge, een brief en drie certificaten) volstaan niet om uw, wat dat betreft ongeloofwaardige, verklaringen te herstellen (stukken 1, 2, 3, 4, 5). Het is overigens opvallend dat u deze werkdocumenten pas heeft neergelegd naar aanleiding van uw onderhoud bij het CGVS, terwijl u uw taskara en de dreigbrieven al veel eerder, bij de DVZ, in uw bezit had. Dit wijst er nogmaals op dat u uw relaas doorheen de procedure heeft aangepast, en dat het profiel dat u zich aanmeet (en dat u aan de hand van deze documenten tracht te staven) van recente datum is. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier

toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_

Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in het dorp Narang, in het district Asadabad, in de provincie Kunar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar “*EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*”, “*UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*” alsook de “*COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023*”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

Verzoeker werpt, in wat de Raad beschouwt als een eerste middel, de schending op van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij bespreekt vooreerst diverse passages in de bestreden beslissing die de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreffen. Hij geeft voorts een overzicht van een aantal risicogroepen die worden aangemerkt in de Country Guidance van januari 2023 en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij in casu nood heeft aan internationale bescherming.

Ook stipt verzoeker aan dat uit het algemeen Ambtsbericht over Afghanistan van maart 2022 blijkt dat het merendeel van terugkeerders uit Europa met geweld wordt geconfronteerd. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij beweert Afghanistan reeds sinds 11 augustus 2021 te hebben verlaten, dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en naar westerse muziek luistert. Verzoeker stelt dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering/europeanisering. Dit brengt volgens verzoeker een bijkomend risico op vervolging met zich omdat hij omwille van deze westerse gedragingen als 'ongelovige' zou worden bestempeld. Verzoeker voert een lang theoretisch betoog waarbij hij verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2018, naar het rapport van Nansen van 2021 inzake de beschermingsnood in het kader van een volgend verzoek, naar een EASO COI Report en naar een thematisch rapport van OSAR van 21 maart 2021. Op basis van een EASO COI Query Response Afghanistan van 2 september 2020 beweert verzoeker dat terugkeerders vanuit Europa een groter risico lopen op rekrutering door gewapende groepen en ook een groter risico lopen om te worden geconfronteerd met geweld vanwege de taliban omwille van beschuldigingen wegens gebrek aan geloof, spionage en verraad. Betreffende het risico omwille van gepercipieerde verwestering verwijst verzoeker wederom naar het aangehaalde rapport van Nansen, naar de COI van EASO van december 2017 en naar het aangehaalde OSAR-rapport van 2021 waarin een aantal gedragingen worden opgesomd die de re-integratie in de Afgaanse samenleving kunnen bemoeilijken. Volgens verzoeker is het risico des te groter omdat de taliban de controle hebben over het hele Afgaanse grondgebied. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) diende voorts naar het oordeel van verzoeker over te gaan tot een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022, uitgesproken in een samenstelling met drie leden naar aanleiding van de machtsvername door de taliban en naar arresten uit 2022 betreffende El Salvador. Uit de Note on Burden and Standard of Proof van UNHCR van 16 december 1998 leidt verzoeker af dat de beoordeling van nature steeds enigszins speculatief is. Bovendien kan het cumulatieve effect van diverse maatregelen, die op zichzelf niet als vervolging kunnen worden aangemerkt, in combinatie met andere ongunstige factoren, toch aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging, zo stelt verzoeker. Hij waarschuwt dat het onderzoek niet mag worden beperkt tot de geloofwaardigheid van het relaas, maar dat ook dient te worden nagegaan of er een risico bestaat op toekomstige vervolging. Het risico voor vervolging op basis van verwestering is uit de aard speculatief omdat verzoeker tot nog toe nog niet naar Afghanistan is teruggekeerd. Verzoeker meent vervolgens dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast omwille van zijn profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afgaanse grondgebied bevindt. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting, met verwijzing naar rechtspraak betreffende de toepassing van het voordeel van de twijfel. Zijn vrees voor vervolging door de taliban werd afdoende bewezen, zo oppert verzoeker, net als het risico dat hij loopt omwille van zijn verwestering. Op basis van een uitgebreid uittreksel uit het reeds aangehaalde Nansen-rapport betreffende de beschermingsnood in het kader van een volgend verzoek stelt verzoeker dat verwesterde Afghanen een risico lopen op vervolging, zowel omwille van een hen toegeschreven politieke of religieuze overtuiging als omwille van het behoren tot een sociale groep. Verzoeker concludeert dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden met zijn risicoprofiel.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker schetst de verhouding tussen de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de notie 'ernstige schade' zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van oordeel dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie en de precare socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan door de commissaris-generaal haaks staat op deze van het UNHCR in de Guidance Note van februari 2022, waarin wordt gepleit voor een moratorium op weigeringsbeslissingen inzake Afghanistan. Volgens verzoeker kan de subsidiaire bescherming wel degelijk worden toegekend omwille van de heersende economische crisis en de hongersnood. In dit verband verwijst hij naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Verzoeker tracht, onder andere aan de hand van een vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022, te argumenteren dat er geen opzet moet worden bewezen in hoofde van de actoren die aan de basis liggen van de onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de precare socio-economische en humanitaire situatie. Wat de evaluatie van de veiligheidssituatie betreft, oppert verzoeker na het citeren van de beoordeling in de bestreden beslissing, dat het UNHCR van mening is dat de situatie uitermate onvoorspelbaar blijft en dat er nog steeds sprake is van geweld waarvan burgers het slachtoffer worden, hoewel dit eerder doelgericht van aard is. Op basis van diverse rapporten en artikels betoogt verzoeker dat er nog wel sprake is van willekeurig geweld. Uit het reeds aangehaalde vernietigingsarrest van de Raad van maart 2022 blijkt dan weer dat de mate van het willekeurig geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een risico loopt, maar dat er persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond die het risico op ernstige schade omwille van het willekeurige geweld verhogen. Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan merkt verzoeker op grond van informatie uit het OSAR-rapport van maart 2021 op dat personen die terugkeren na een lang verblijf in Europa als 'rijk' worden beschouwd en daardoor makkelijker slachtoffer worden van criminaliteit. Uit landenrapporten blijkt ook dat terugkeerders worden geconfronteerd met dakloosheid, werkloosheid en discriminatie en dat zij het risico lopen te worden verstoten door hun familie. Verzoeker stelt dat dit risico nog

wordt vergroot door de desastreuze socio-economische situatie. Hij besluit dat de beslissing een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest te worden gedood door de taliban omwille van zijn job voor de Afghaanse lokale politie (ALP). Na een incident waarbij hij munitie aanleverde voor een gevecht aan het checkpoint van Tor Ghar waardoor dit checkpoint niet in handen viel van de vijand, ontving verzoeker drie dreigbrieven van de taliban. Na de derde, waarin hij met de dood werd bedreigd, verliet hij Afghanistan. De dag van de machtsovername ontvoerden taliban zijn vader, waarbij ze op zoek waren naar verzoeker. Zij lieten verzoekers vader een dag later vrij door bemiddeling van de dorpsouderen. Daarnaast vreest verzoeker dat de taliban hem niet zullen accepteren omwille van zijn nieuwe baard- en haarstijl.

Het CG stelt op uitgebreide gemotiveerde wijze vast waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging door de taliban, waarbij het ook inging op de door verzoeker neergelegde documenten. De Raad kan zich hierbij aansluiten. De gedane vaststellingen vinden steun in het gehoor dat het CG afnam van verzoeker op 11 augustus 2023 en in de vragenlijst die verzoeker met behulp van een tolk Pashtou heeft ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 16 december 2022. Zoals hierna blijkt slaagt verzoeker er niet in deze vaststellingen onderuit te halen door een louter speculatief betoog.

Een eerste kernpunt in de bestreden beslissing is de vaststelling van het CG dat verzoeker zijn functie bij de ALP, m.i.v. zijn deelname aan hinderlagen en patrouilles – wat toch de kern is van zijn asielrelaas – niet heeft vermeld bij de DVZ. De volgende vaststellingen vinden steun in de aangehaalde stukken: *“Daar werd u gevraagd wat uw beroep was in uw land van herkomst. U verklaarde dat u water en voedsel bracht naar de controleposten van de lokale politie (DVZ verklaringen, dd. 16/12/2022, p. 6-7, vraag 12). Op het CGVS beweert u daarentegen twee jaar bij de lokale politie te hebben gewerkt. U was gestationeerd in uw dorp Asadabad en zou daar onder andere patrouilles hebben verricht op zoek naar bommen, u zette hinderlagen op voor de tegenpartij en u zou personen van uw dorp naar het politiebureau hebben gebracht voor bemiddelingen in heersende conflicten (CGVS, p. 7). Later zou u bovendien nog overgeplaatst zijn naar een hoger gelegen checkpoint in Tor Ghar, waar u de checkpoint moest beveiligen samen met uw collega’s (CGVS, p. 10). (...) U wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, toen u enkel stelde water en voedsel te brengen naar de checkpointen. U houdt vol dat u duidelijk hebt vermeld een lid te zijn van de ALP en dat die informatie ook terug te vinden is op de vragenlijst (CGVS, p.15). Echter wanneer uw DVZ verklaringen erbij worden genomen en aan u worden voorgelezen, blijkt dat u daar allerm minst hebt gemeld dat u effectief bij de politie aangesloten was. Het verslag toont duidelijk aan dat u louter water en voedsel naar de controleposten bracht en meldt verder niets over de taken en problemen die u heden aanbrengt (DVZ - CGVS vragenlijst, vraag 3.5; DVZ verklaringen, vraag 12). Er wordt u tevens gevraagd waarom u er geen melding maakte van de hinderlagen en patrouilles die u uitvoerde. U beweert dat u daar enkel mocht vertellen over de problemen die u ondervond (CGVS, p. 15). U wordt er vervolgens mee geconfronteerd dat u van de problemen die u op het CGVS aanhaalt omtrent de toevoer van de munitie, evenmin melding hebt gemaakt bij de DVZ. U houdt vol dat u daar die verklaringen wel zou hebben afgelegd, maar dat u de volledige uitleg pas bij het CGVS mocht doen (CGVS, p. 16). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het gehoorverslag van de DVZ weinig ruimte voor interpretatie laat en duidelijk aantoonst dat u op geen enkel moment gewag maakte van uw lidmaatschap van de ALP, noch van het leveren van munitie.”*

Gelet op deze vaststellingen kan de Raad het CG volgen waar het hieruit afleidt: *“Dat u het bestaan van uw job niet hebt vermeld ten tijde van uw gehoor bij de DVZ, is erg opmerkelijk en doet onmiddellijk twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.”*

Verzoeker kan dit alles niet aan het wankelen brengen door zijn simpel betoog dat hij een lange reis achter de rug heeft die zeer uitputtend en emotioneel stresserend is geweest en dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer stressvol was. Evenmin wordt het voormelde aan het wankelen gebracht door zijn zuivere speculatie en de plotse chronologische opdeling van zijn beroepsactiviteiten: *“Verder kan het zijn dat de verzoeker op het moment van het interview terughoudend was met het delen van volledige details vanwege de vrees voor repercussies of misverstanden. Verder kan er ook sprake zijn van een misverstand waarbij de verzoeker ervan uitging dat de vraag van de DVZ specifiek was gericht op het beroep van de verzoeker voor zijn betrokkenheid bij de ALP en hij daarom alleen het transport van voedsel en water vermeldde, wat zijn primaire taak was voorafgaand aan zijn formele betrokkenheid bij de ALP.”*

Voorts kan het CG redelijkerwijs worden gevolgd in zijn beoordeling dat als verzoeker vertelt dat hij deelnam aan hinderlagen voor de taliban en het CG vervolgens vraagt om hierover meer te vertellen, het merkwaardig is dat verzoeker dan stelt dat het tijdens zijn werkzaamheden nooit gebeurde dat hij daar vijanden

tegenkwam. Ook hier kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn loutere speculatieve uitleg: *“Het feit dat er tijdens de hinderlagen geen directe confrontaties met de vijand waren, is niet noodzakelijk ongeloofwaardig. Het primaire doel van een hinderlaag kan zijn om de vijand af te schrikken. Het kan dus zijn dat de zichtbare aanwezigheid van de ALP de vijand heeft afgeschrikt. Het is ergens logisch dat de taliban niet naar beneden kwam als er bommen lagen of als er een hinderlaag was. De taliban hebben spionnen genoeg om te weten dat ze daar 's nachts niet moeten komen.”* Het is ook weinig aannemelijk dat de taliban 's nachts nooit in een hinderlaag liepen dankzij spionnen.

Voorts stelt het CG vast: *“Vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over de conflicten tussen de mensen in het dorp. U verwijst daarbij naar conflicten over gronden, over kinderen en over vetes tussen twee personen (CGVS, p. 8). U diende de betrokken dorpelingen naar het provinciehuis te brengen, zo beweert u, naar het bureau waar de oversten zaten. De oversten gingen vervolgens bekijken wie schuldig was en wie een gevangenisstraf moest krijgen (CGVS, p. 8). In tegenstelling tot uw bewering, blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat het niet de bevoegdheid is van de lokale politie om misdaden te onderzoeken en verdachten te arresteren. Zij dienen zich te beperken tot het reageren op plaatselijke dreigingen of dienden daarvoor steeds samen te werken met de Afghaanse Nationale Politie (COI Focus Afghanistan. De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP), p. 10-11)”. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat het CG hieruit afleidt: “Dat u geen idee lijkt te hebben van de basistaken die tot uw functie zouden behoren is opmerkelijk.”* Opnieuw kan verzoeker dit niet aan het wankelen brengen door zijn aposteriori speculatief betoog: *“Het is mogelijk dat de verzoeker het heeft over een informed of ad-hoc systeem van conflictbemiddeling in de gemeenschap waarbij de ALP betrokken was en vooral in afgelegen gebieden waar de Afghaanse Nationale Politie niet altijd aanwezig was. Het is dan ook mogelijk dat de ALP in sommige gebieden vanwege hun lokale aanwezigheid en kennis meer betrokken was bij geschillenbeslechting dan officieel was toegestaan.”*

Voor wat betreft verzoekers opleiding bij de ALP, stelt het CG vast: *“Vervolgens wordt u naar meer informatie gevraagd over uw opleiding. U beweert dat u een maand opleiding volgde in Nangarhar in de academie van Zarawar Zahed. U beweert dat u enkel uitleg kreeg over controleposten en machinegeweren, verder gaven ze aan ALP-leden geen bijzondere opleiding (CGVS, p. 10). Dat er tijdens uw opleiding niet meer zou zijn besproken is merkwaardig, zeker gezien de betreffende COI beweert dat de opleiding daarnaast onder andere enkele modules over mensenrechten en ethiek, logistiek en administratieve procedures bevat (COI, p. 28).”* Dit kan bezwaarlijk aan het wankelen gebracht worden door verzoekers simpel betoog: *“Het is mogelijk dat de opleiding die de verzoeker heeft ontvangen mogelijk een verkorte of aangepaste versie was die specifiek gericht is op de behoeften van zijn regio of eenheid.”*

Een tweede kernpunt in de bestreden beslissing zijn de vaststellingen van het CG inzake de aard van verzoekers activiteiten die aanleiding gaven tot bedreigingen van de taliban en dus finaal zijn vlucht uit Afghanistan, wat eveneens een kernpunt vormt van verzoekers asielrelaas. Het CG stelde meer bepaald vast:

“Er moet tevens een en ander worden opgemerkt over het incident dat de aanleiding was van uw vlucht. Op de DVZ beweert u namelijk nog dat u twee keer per dag water en voedsel ging brengen naar het checkpoint. Als gevolg daarvan zou u drie keer door de taliban zijn bedreigd (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS meent u echter dat de bedreigen van de taliban begonnen nadat u op vraag van uw leider munitie ging brengen naar de checkpost ten tijde van een gevecht. De taliban zou te weten zijn gekomen dat u de verantwoordelijke officier was die de post van extra munitie had voorzien, waarna de bedreigingen zouden zijn begonnen (CGVS, p. 12-13). Dat u dit incident en uw job niet eerder hebt vermeld is bijzonder merkwaardig. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u uw asielmotieven wijzigt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.”

Ook dit wordt niet onderuit gehaald door verzoekers overtuiging dat het CG ongegrond en subjectief te werk gaat en evenmin door het volgende speculatief betoog: *“Hier kan er gesteld worden dat er een vermoeden van neutraliteit heerst waarbij de verzoeker kan hebben aangenomen dat het brengen van voedsel en water naar de controleposten op zich al voldoende bewijs zou zijn van zijn betrokkenheid bij de ALP. Mogelijk zag hij het niet als noodzakelijk om elk specifiek detail van zijn functie te benadrukken in zijn initiële verklaring. Verder zijn fouten menselijk en is het niet abnormaal dat er details verloren gaan en vooral in gesprekken die vertaald worden of waarbij er sprake is van misverstanden. [...] De verzoeker kan het gevoel hebben gehad dat zijn betrokkenheid bij hinderlagen en patrouilles minder relevant was voor zijn asielverzoek dan de directe bedreigingen die hij had ervaren. Hierdoor kunnen sommige details tijdens het initiële interview zijn weggelaten. Wat de levering van munitie betreft kan het zijn dat de verzoeker het leveren van munitie als een*

standaardtaak beschouwde die voor hem minder belangrijk leek met andere bedreigingen en incidenten die hij had ervaren."

Dat het aanleveren van munitie in plaats van voedsel en water problemen met zich meebrengt met de taliban kan bezwaarlijk worden gecatalogeerd als een "detail" waarvan verzoeker de noodzaak of de relevantie niet in zag om dit te vermelden bij de DVZ. Voorts blijkt uit de ingevulde vragenlijst bij de DVZ dat het gehoorverslag werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker dit verslag vervolgens aanvaardde en er zijn handtekening onder plaatste. Hij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er sprake zou zijn van misverstanden bij het tolken.

Een derde kernpunt in de bestreden beslissing zijn de vaststellingen van het CG inzake de door verzoeker neergelegde dreigbrieven van de taliban, wat ook een kernpunt vormt van zijn asielrelaas aangezien ze hem direct hebben aangezet tot zijn vertrek uit Afghanistan. Het CG stelt vast dat de dreigbrieven iets anders zeggen dan wat verzoeker erover zegt: *"Op 27/03/1400 (komt overeen met 17 juni 2021) zou u een eerste dreigbrief hebben ontvangen (stuk 8), waarin u wordt aangemaand te stoppen met uw werk bij de ALP (CGVS, p. 13. Echter na vertaling van de brief blijkt dat erop vermeld staat dat u moet stoppen met het spioneren voor de Amerikanen. Indien u niet zou stoppen zou u gestraft worden (vertaling dreigbrief 1, stuk 8). In een tweede dreigbrief van 30/04/1400 (komt overeen met 21 juli 2021) werd u naar eigen zeggen aangemaand om zich binnen de drie dagen bij de rechtbank aan te dienen (stuk 9) (CGVS, p. 20). Echter na vertaling van deze brief, blijkt van dergelijke termijn geen sprake. Ook in deze brief staat er overigens dat u zou spioneren voor de Amerikanen, hetgeen niet strookt met uw verklaringen.. Als gevolg van deze brief zou u dan met uw werk zijn gestopt en zou uw vader met de regeling van uw reis zijn gestart (CGVS, p. 20). De derde dreigbrief van de taliban zou u enkele dagen nadien, op 12/05/1400 (komt overeen met 3 augustus 2021), hebben ontvangen. Daarin zou u met de dood worden bedreigd (stuk 10) (CGVS, p. 20). Na vertaling van de brief blijkt daarin echter opnieuw te staan dat u moet stoppen met het spioneren voor de Amerikanen. Indien u niet stopt zou u worden bestraft voor uw daden (vertaling brief 3, stuk 10). U was op dat moment, naar eigen zeggen reeds gestopt met uw job."*

Dit kan eens te meer bezwaarlijk aan het wankelen worden gebracht door verzoekers speculatief en zelfs grotesk betoog en zijn andermaal tevergeefse poging om het aan vertaalproblemen en stress te wijten: *"Het is mogelijk dat wat als 'spioneren voor de Amerikanen' wordt beschouwd door de taliban, in werkelijkheid samenwerking of steun aan de door de VS gesteunde instanties, zoals de ALP betreft. Als de verzoeker bij de ALP werkte en de ALP samenwerkte met de Amerikaanse strijdkrachten, dan kan de term 'spioneren voor de Amerikanen' in de dreigbrieven figuurlijk of breed geïnterpreteerd zijn. Het is algemeen geweten dat er wel vaker fouten zijn met de vertaling zoals het feit dat de verzoeker beweert dat hij zich moest aanmelden na drie dagen en het CGVS beweert dat er daar niks van in die brief staat. (...) Ten slotte kan de verzoeker uit angst voor de inhoud van die brieven en wat ze betekenden voor zijn veiligheid, ervoor hebben gekozen om zich niet volledig in de specifieke details te verdiepen. Dit is dan ook een menselijke reactie om zichzelf te beschermen tegen de emotionele stress van dergelijke bedreigingen."*

De voormelde geciteerde passages van de beslissing van het CG inzake de dreigbrieven volstaat als motivering om ze ongeloofwaardig te achten. De Raad gaat dan ook niet in op de kritiek van verzoeker aangaande de beoordeling van het CG dat de taliban drie keer dezelfde brief sturen.

Een vierde kernpunt in de bestreden beslissing zijn de vaststellingen van het CG inzake verzoekers verklaringen dat de taliban zijn vader hebben ontvoerd op de dag van de machtsvername, wat ook een kernpunt vormt van zijn asielrelaas. Het CG stelde onder meer vast: *"Bovendien wordt opgemerkt dat u van de ontvoering en vrijlating van uw vader ook niks hebt gezegd ten tijde van uw interview bij de DVZ (DVZ-CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Gevraagd naar de reden daarachter, beweert u dat de ambtenaar bij DVZ u niet liet uitspreken en zei dat uw gegeven verklaringen voldoende waren (CGVS, p. 22). Het is echter weinig aannemelijk dat men u niet de kans zou geven dergelijke belangrijke elementen in uw relaas aan te brengen."* Verzoeker brengt hiertegen niets in. De Raad gaat niet in op verzoekers kritiek op de beoordeling van het CG dat het ongeloofwaardig is dat zijn vader na één dag te zijn vastgehouden reeds werd vrijgelaten. Immers volstaan de hierboven geciteerde passages om de ontvoering en vrijlating van verzoekers vader door de taliban niet geloofwaardig te achten.

Ten slotte is het CG van oordeel: *"De hierboven nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (stuk 7). De documenten die u voorlegt om uw job bij het ALP te bewijzen (een badge, een brief en drie certificaten) volstaan niet om uw, wat dat betreft ongeloofwaardige, verklaringen te herstellen (stukken 1, 2, 3, 4, 5). Het is overigens opvallend dat u deze werkdocumenten pas heeft neergelegd naar aanleiding van uw onderhoud bij het CGVS, terwijl u uw taskara en de dreigbrieven al veel eerder, bij de DVZ, in uw bezit had. Dit wijst er nogmaals op dat u uw relaas doorheen de procedure heeft aangepast, en dat het profiel dat u zich aanmeet (en dat u aan de hand van deze documenten tracht te staven) van recente datum is. [...]"*

Verzoeker kan de beoordeling van het CG dat hij zijn werkdocumenten pas heeft neergelegd naar aanleiding van zijn onderhoud bij het CG terwijl hij zijn taskara en de dreigbrieven al veel eerder, bij de DVZ, in zijn bezit had, waaruit het CG afleidt, *“Dit wijst er nogmaals op dat u uw relaas doorheen de procedure heeft aangepast, en dat het profiel dat u zich aanmeet (en dat u aan de hand van deze documenten tracht te staven) van recente datum is”* niet aan het wankelen brengen door zijn aposteriori uitleg waarin opnieuw naar stress wordt verwezen: *“Het is niet ongebruikelijk voor vluchtelingen om hun documenten gefaseerd te presenteren. Velen onder hen bevinden zich in stressvolle en chaotische situaties tijdens hun vlucht en hebben mogelijk niet altijd directe toegang tot al hun documenten. Het feit dat de verzoeker eerder de taskara en dreigbrieven heeft gepresenteerd kan juist wijzen op hun primair belang voor hem, aangezien ze zijn identiteit en directe dreiging voor zijn leven bevestigen.”* Er kan niet naast het gegeven worden gekeken dat verzoeker bij de DVZ zijn functie bij de ALP niet heeft vermeld, maar bij het CG dit plots wel aangeeft samen met ALP-documenten die hij niet eerder bij de DVZ heeft neergelegd. De geciteerde vaststellingen volstaan om grondslag te bieden voor de beoordeling van het CG dat de betrokken documenten niet vermogen de gedane appreciatie van verzoekers vluchtrelaas om te buigen.

Alleszins, gezien de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, kan het CG worden gevolgd waar het stelt: *“Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”*

Dit kan niet onderuit worden gehaald door het volgende groteske betoog van verzoeker: *“Het CGVS geeft aan dat veel Afghaanse documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden, dan nog moet men rekening houden met de vraag waarom iemand die vervalste documenten zou gebruiken die zijn verklaringen niet exact ondersteunen. Ais het doel was om een volledig geloofwaardig verhaal voor te leggen. Dan zouden die vervalste documenten nauwkeuriger zijn opgesteld om precies overeen te komen met het vertelde verhaal.”*

Voorts ziet de Raad niet in hoe hij tot een andere beoordeling moet komen dan het CG op grond van verzoekers betoog:

“Verzoeker bevestigt dat hij Afghanistan zo snel mogelijk heeft verlaten

Het Cgvs contextualiseert de situatie van de verzoeker niet.”

Ten slotte betoogt verzoeker:

“Het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden ingeslopen zijn in verzoekers asielrelaas, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Uit psychologisch onderzoek blijkt ook dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredeveldt, The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars. R. Bull (cd.), Investigative Interviewing. J. Herlihy on S. Turner (2006), Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?, Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture, 16, p. 81).

Verzoeker wenst te benadrukken dat verzoeker wil erop wijzen dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt.”

Het CG heeft verzoeker duidelijk de kans gegeven om inconsistenties te verklaren en ze zijn duidelijk ook niet de enige reden waarom verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig bevonden werd.

Verzoeker heeft geen enkel begin van bewijs neergelegd ter ondersteuning van zijn betoog dat hij lijdt aan een ernstige depressie, noch bij het verzoekschrift, noch ter terechtzitting. Hij houdt het dus bij een bloot betoog waarmee de Raad geen rekening kan houden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten. Verzoekers theoretische beschouwingen hierover kunnen niet tot een ander oordeel leiden

3.1.2. (Toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van het CG van 7 mei 2024 kan worden gelezen, blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Tot slot vreest u dat de taliban u bij terugkeer niet zal accepteren met uw nieuwe baard- en haarstijl (CGVS, p. 13). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en kledingstijl, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw baard- en haarstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

[...]

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In het verzoekschrift kan worden gelezen: “Vervolgens heeft het CGVS het over de nieuwe baard en haarstijl. Terwijl sommige dit misschien zien als een simpel esthetisch verschil kan het voor anderen een diepgaand symbool zijn van hun persoonlijke transformatie, overtuigingen of de manier waarop ze zichzelf in de wereld zien. Een veranderende haardracht of baard kan een reflectie zijn van iemands nieuwe waarden of overtuigingen die gevormd zijn door ervaringen in een ander land. Bovendien kan de vrees van de verzoeker gebaseerd zijn op een bredere angst voor vervolging vanwege zijn ‘verwesterde’ uiterlijk en gedrag, wat kan wijzen op zijn connectie met het Westen of zijn blootstelling aan westerse waarden.”

Verzoeker toont met dit betoog echter niet aan dat in zijn concreet geval de nieuwe haar- en baardstijl meer is dan een esthetische kwestie. Opnieuw wordt het betoog gekenmerkt door speculatie. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om zijn betoog nader te concretiseren dat hij zich anders is beginnen te gedragen alhier, laat staan dat hij dit op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Ter terechtzitting legt verzoeker via een aanvullende nota een “attest werkgever BPK Duffel: serremedewerker” neer. Het attest dateert van 15 mei 2024 waarin de HR-verantwoordelijke kort bevestigt dat verzoeker bij het bedrijf is tewerkgesteld als serremedewerker. Voorts verklaart verzoeker nog dat hij hier wil blijven.

Het neergelegd stuk toont aan dat verzoeker werkbereid is, maar dit gegeven, gecombineerd met zijn baard- en haarstijl en “het luisteren naar Westerse muziek”, is bezwaarlijk voldoende opdat kan worden

aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Verzoeker maakt uitgebreide theoretische overwegingen in zijn verzoekschrift maar het blijkt niet concreet dat bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd, ontvoerd en/of vervolgd.

Hierbij stipt de Raad aan dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten net voor de machtsovername door de taliban, die plaatsvond in augustus 2021. Verzoeker heeft tot ongeveer de leeftijd van 22 jaar in Afghanistan verbleven. Hieruit kan dus worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker hiervan totaal vervreemd zou zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn vader in Afghanistan, dit twee tot drie keer per week (CG, gehoorverslag p. 5). Ter terechtzitting vult hij nog aan dat hij ook nog contact heeft met zijn broer en zijn moeder. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Verder stelt de Raad vast dat uit punt 3.1.1. is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, zijn de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het uitvoerig betoog van verzoeker hierover relevant noch dienstig.

Verzoeker kan, aangezien geen concrete elementen voorliggen inzake verwestering, niet het voordeel van de twijfel worden toegekend. De cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn andermaal niet vervuld.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Verzoekers oplijsting van risicoprofielen noch zijn theoretisch betoog inzake een toekomst gerichte beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan leiden tot het besluit dat hij, ondanks de gedane vaststellingen, nood heeft aan dergelijke bescherming.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas alsook (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt dus niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*"). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals bijvoorbeeld bij uithuiszettingen of landroof.

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat hierover thans anders moet worden geoordeeld.

Dit blijkt ook niet uit de informatie en theoretische overwegingen die verzoeker bijbrengt in zijn verzoek-schrift.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook al wordt zeker niet betwist dat ze na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder zijn verslechterd, op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813 kan niet tot een ander oordeel leiden. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er heden meer en actuelere informatie voorligt dan in maart 2022.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker benadrukt wel, "*Bij terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker terecht komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet aan zijn élémentaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Wegens zijn vrees voor vervolging zal verzoeker niet kunnen werken. De précaire situatie waarin het gezin van verzoeker in Afghanistan leeft [...]*", maar dit wordt nergens onderbouwd en hierboven bleek al dat verzoekers vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk is.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormelde verdragsartikelen alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Verzoeker betoogt ten slotte in het algemeen dat personen die terugkeren vanuit het Westen als 'rijk' worden beschouwd en daardoor een verhoogd risico lopen op slachtofferschap van criminaliteit, verstoting door hun familie, werk- en dakloosheid. De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C-901/19, pt. 25). Verzoeker past de algemene beweringen over het slachtofferschap van een aantal maatschappelijke fenomenen als gevolg van discriminatie die specifiek is gericht tegen terugkeerders niet toe op zijn individuele situatie, waardoor dit geen aanleiding kan geven tot het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing alsook de conclusie dat dit niet het geval is. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan dus in de huidige stand van zaken geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*EUAA Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker geeft de provincie Kunar op als zijn regio van herkomst aan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker maakt voornamelijk theoretische bespiegelingen maar brengt geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan.

Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch nadien actuele informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden of hierbij kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of de eerst vermelde bepalingen werden geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM op dan de voormelde

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CG uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die deze laatste zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

De middelen zijn bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere beoordeling leiden: de aanvullende nota die ter terechtzitting door de verzoekende partij werd neergelegd en waarin op het volgende gewezen wordt en uittreksels verstrekt worden van de rapporten vermeld in punten 3 t.e.m.10:

1. Het vernietigingsarrest van de Raad van 14 november 2023 met nr. 297 075: verzoeker vindt dat dezelfde redenering – de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie overgelegd door de verwerende partij waren meer dan zes maanden oud en dus niet voldoende actueel gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in het land en de verwerende partij onderzoekt de veiligheidssituatie op het Afghaanse grondgebied als geheel, zonder onderscheid te maken tussen de verschillende provincies – op hem moet worden toegepast;

2. Voor wat betreft de in de aanvullende nota van de verwerende partij ingeroepen rapporten, merkt verzoeker het volgende op:

a) De CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023 maakt volgens verzoeker geen melding van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Wat betreft de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen geeft het CG impliciet maar zeker toe dat het niet over gegevens beschikt m.b.t. terugkeer uit het Westen. Uit de eigen COI Focus blijkt dat wat betreft de gedwongen repatriëringen vanuit het Westen er melding wordt gemaakt van 1 repatriëring vanuit België in 2023 en 1 vanuit Frankrijk; het betrof telkens veroordeelden wegens terrorisme, die dan ook duidelijk niet verwesterd waren. Denemarken is nog niet overgegaan tot repatriëringen. Vanuit de VS werden 3 personen gerepatriëerd, één in februari 2022, 1 in juni 2022 (opnieuw terrorisme) en 1 in januari 2023 (foutief wegens terrorisme). Deze laatste werd ondervraagd bij terugkeer, diende voor zijn veiligheid onder te duiken en werd nadat de VS zich een verkeerde beoordeling realiseerden terug ge-exfiltreerd naar de VS. Wat de vrijwillige terugkeer betreft: naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran en duizenden vanuit Pakistan – wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog – zijn er geen betrouwbare cijfers, behalve deze van UNHCR van 2022. Op 6.424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR kwamen er 6029 vanuit Pakistan, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden. Dit kan niet worden gelijkgeschakeld met terugkeer vanuit het Westen. Het is dus onterecht dat het CG omwille van een gebrek aan informatie m.b.t. de situatie van deze terugkeerders voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn. Het percentage terugkeerders vanuit het Westen is dusdanig klein dat daaruit, zeker voor wat betreft de verwesterde jongeren of zij die aldus riskeren te worden gepercipieerd, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen worden afgeleid.

b) De EUAA; “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 geeft volgens verzoeker maar een korte beschrijving van de veiligheidssituatie en geeft aan dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen en dat willekeurig geweld wel degelijk nog steeds voorkomt wat volgens verzoeker ook wordt bevestigd in het bovenvermeld UNAMA rapport van juni 2023.

c) De *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”* laat volgens verzoeker zien dat in vele provincies willekeurig geweld nog steeds voorkomt, geeft aan dat er sprake is van interne ontevredenheid onder de taliban, dat de situatie verre van gestabiliseerd is en dat de taliban de interne veiligheid niet kunnen garanderen en hiervoor wel degelijk aansprakelijk zijn;

3. Human Rights Watch, *“Out of sight, Afghans are going hungry”*, 14 maart 2024: verzoeker betoogt hierbij dat voor wat betreft de verantwoordelijkheid voor de dramatische socio-economische situatie, het ook niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban te minimaliseren; zij veroorzaken deze mee, zo niet verergeren ze deze door hun houding, zowel intern als internationaal. Zo wordt de socio-economische terugval mee veroorzaakt door de uitsluiting van de helft van de bevolking – zijnde de vrouwelijke helft – uit het sociaal en economisch leven. Sinds de machtsovername verergert de situatie bovendien.

4. Human Rights Watch, *“Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health”*, 12 februari 2024: hierbij betoogt verzoeker dat het steeds duidelijker wordt dat er wel degelijk aanleiding is de taliban verantwoordelijk te stellen voor de huidige situatie.

5. Khaama *“Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure”*, 17 maart 2024: verzoeker betoogt hierbij dat het onterecht is dat het CG het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past en dat het Zweedse Comité op 15 maart 2024 zijn activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm.

6. Human Rights Watch, *“Schools are failing boys too”*, 6 december 2023: hierbij betoogt verzoeker dat op het vlak van scholing het probleem zich niet enkel stelt voor vrouwen en meisjes. Volgens Human Rights Watch is ook de scholing voor jongens problematisch geworden.

7. Human Rights Watch, *“A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan’s Healthcare Crisis”*, februari 2024: hierbij betoogt verzoeker dat daarin ook aandacht wordt besteed aan de problematische situatie voor diegenen die psychologische problemen hebben, voor wie zo goed als geen hulp beschikbaar is. Bij het algemeen standpunt van het CG waarbij wordt gesteld dat de Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afgaanse normen en waarden, omdat zij deze kenden en zij zich deze eigen gemaakt hadden, moet worden opgemerkt dat deze normen en waarden duidelijk niet dezelfde zijn als deze waaronder zij in het verleden leefden. De taliban passen immers een veel strengere en eigen versie van de islam toe, zodat dit aanleiding zal geven tot zware psychische problemen, waarvoor evenmin hulp voorradig is. Als dit het geval is met studenten die niet in Europa verbleven, staat het risico dat dit gebeurt met diegenen die uit Europa zouden moeten terugkeren vast.

8. Ariana News, *“UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year”*, 16 maart 2024: hierbij betoogt verzoeker dat het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking nog zo groot is.

9. UNAMA, *“Report on Afghanistan”*, 28 februari 2024: uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt volgens verzoeker dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken. Uit dit verslag blijkt eveneens dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints. De situatie van de scholen is eveneens verergerd, in die zin dat meer en meer gewicht wordt gegeven aan islamitische lessen in het curriculum. De veiligheidsincidenten namen toe en burgers en met name ook kinderen blijven wel degelijk gevisieerd en worden slachtoffers. Ook voormalig overheidspersoneel en familie blijven gevisieerd en ook de situatie van vrouwen verbeterde er geenszins op. Ook mannen ontsnappen niet aan lijfstraffen. Het vergaren van objectieve informatie blijft problematisch, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken. UNAMA rapporteert zo onder meer dat verslaggeving tegen de de facto autoriteiten 1 jaar gevangenisstraf oplevert. De gevangenen zitten overvol en de leefomstandigheden aldaar zijn beneden de menselijke waardigheid. Het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen is dan ook wel degelijk te wijten aan de taliban, de huidige de facto overheid. Volgens het laatste verslag van UNAMA

leeft 69% van de bevolking onder de armoedegrens; het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 is een schrale troost. De gedwongen terugkeer uit de buurlanden verbetert de economische situatie niet, nu de werkeloosheidscijfers de hoogte in gaan. De economie krimpt duidelijk en de verwachtingen zijn meer dan pessimistisch. Het voormalig overheidspersoneel wordt nog steeds geïsoleerd. Het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen wordt bijgevolg aangetoond. Minstens dient te worden vastgesteld dat het CG desbetreffend niet het minste actueel onderzoek uitvoert.

10. UNHCR, *“UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety”*, 7 oktober 2023. Verzoeker betoogt hierbij dat er aanleiding is te onderstrepen dat het standpunt van UNHCR en de IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft; verzoeker verwijst hierbij ook naar de rapporten van EUAA, *“Afghanistan – Security Situation - Country of Origin Information Report”*, January 2023, en *“Afghanistan - Country Focus”*, December 2023.

Vervolgens sluit verzoeker de warrig opgestelde aanvullende nota af met het volgend betoog:

“Een terugkeer naar Afghanistan is voor verzoekende partij eenvoudigweg ondenkbaar, gezien het risico om als « verwesterd » te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat. De verzoeker dient dus erkend worden als vluchteling. Als Uw Raad van mening is dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dient hij, in onderschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient - op zijn minst en in uiterst ondergeschikte - nietig worden verklaard teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Dat er dan ook aanleiding is in hoofdorde verzoeker de status van vluchteling toe te kennen, ondergeschikt minstens deze van subsidiaire bescherming. Dat verzoekende partij meent dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning verrechtvaardigen. Dat voor zoveel als nodig – voor zover de Raad zou menen dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is en het een volgend verzoek zou betreffen, verzoekende partij vraagt dat dit verzoek door de Raad formeel ontvankelijk zou verklaard worden, zodanig dat in elk geval de CGVS een onderzoek ten gronde dient te verrichten, rekening houdend met de nieuwe elementen die door verzoekende partij bijgebracht worden. Dat verzoekende partij voor het overige volhardt in haar verzoekschrift. Dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij vastgesteld moet worden dat de CGVS nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden. Dat uit met name de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren het risico ingeval van terugkeer vaststaand is. Dat de rule of law niet geldt in Afghanistan. Dat ook om die reden de vrees van verzoeker bijzonder actueel blijft. Dat in die omstandigheden en gelet op zijn minderjarigheid er minstens aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en de zaak terug te sturen naar de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast worden beoordeeld aan de hand van recente rapporten, maar het CG heeft via de aanvullende nota recente informatie aangebracht die dateert van minder dan zes maanden geleden, die echter niet toelaat een ander standpunt in te nemen voor de erkenning of toekenning van internationale bescherming (cf. supra). Kernvaststelling is dat de meest recente informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat de verzoekende partij bijbrengt. De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus géén situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of verzoeker bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers betoog betreffende een stop op gedwongen terugkeer is bijgevolg niet dienstig. Voorts is verzoeker geen minderjarige, die bovendien riskeert verstoken te blijven van scholing of een student die stress riskeert te ondervinden van de taliban. Dat er bepaalde profielen worden geïsoleerd zal de Raad niet ontkennen maar het blijkt niet dat verzoeker dergelijk profiel heeft. Dat er bijna geen hulp is voor psychologische problemen is enkel relevant als verzoeker dergelijke problemen heeft, wat niet blijkt. Dat de nood onder de bevolking groot is kan moeilijk worden ontkend en dat het mandaat van UNAMA wordt verlengd is een goede zaak, maar houdt niet in dat verzoeker hierdoor de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat wordt niet betwist maar de nood aan internationale bescherming moet individueel aangetoond worden. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van

kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Dat het voorts voor Zweedse organisaties moeilijk wordt om in Afghanistan operationeel te zijn wegens de koranverbrandingen in Zweden, houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein. In het UNAMA-rapport van 2024 wordt een stand van zaken opgemaakt over de de facto autoriteiten in Afghanistan, maar de Raad herhaalt dat verzoeker geen minderjarige is die in een school terechtkomt, en hij is geen vrouw of kind. De Raad leest hierin geen nieuwe elementen die toelaten anders te oordelen dan onder punt 3. Dat er meer personeel wordt aangeworven voor het bezetten van de checkpoints is een element dat relevant kan zijn als er sprake is van een risicoprofiel, wat echter niet concreet blijkt (zie supra). Ze zijn immers vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Verzoeker voert aan dat er in Afghanistan een extreme armoede heerst, dat er sprake is van hongersnood, dat de situatie verergert en dat de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn. Hij weerlegt hiermee de correcte argumentatie van verweerder niet dat de prangende socio-economische toestand in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer veel factoren waardoor er geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Voorts kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat het CG het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de prangende economische situatie. Verzoeker verwijt het CG te weinig onderzoek te hebben gedaan maar hij brengt niet concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precaire socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geviséerd of behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Dat er in Afghanistan veel mensenrechten-schendingen zijn en dat er geen sprake meer is van een rechtsstaat wordt niet betwist maar dit kan op zich niet leiden tot de conclusie dat verzoeker internationale bescherming moet worden toegekend. Er kan voorts worden opgemerkt, zoals het CG ook doet in de aanvullende nota, dat in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is aldus wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft ontegensprekelijk geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard zoals ook het CG terecht stelt in de aanvullende nota.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheids-konvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban

ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controle-posten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, onder wie leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34). In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10). Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meeste zich voordeden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30). In Kaboel heeft UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegen-stelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstands-gelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF. UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023,

p. 41). Zoals gezegd, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel. Verzoeker geeft kritiek op de door het CG gehanteerde rapporten. Deze steunt zich echter duidelijk niet alleen op de CEDOCA "COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" en hij geeft een genuanceerde kijk op de veiligheidssituatie. Verzoeker brengt niets concreets bij waaruit blijkt dat hij louter door een mogelijke aanwezigheid in Afghanistan of in de provincie van herkomst, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De taliban hebben voorts verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24). De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94, 101). Het is waar dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (cf. supra). Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij in de huidige stand van zaken de kernvraag voor de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker is of hij dermate verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd zal worden of dat er sprake is van overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen dat hij hierdoor vervolging of ernstige schade riskeert. Dit stelt ook het CG, dat zich in de bestreden beslissing duidelijk niet heeft beperkt tot de stelling dat de Afghanen die in Europa verbleven, geen problemen zullen kennen bij het opnieuw leven onder de Afghaanse normen en waarden. Er moet worden gekeken naar het individuele profiel en in casu zijn dergelijke persoonlijke elementen eigen aan verzoekers zaak niet gebleken (cf. supra). Ze worden ook niet bijgebracht ter terechtzitting.

De Raad benadrukt ten slotte nog eens dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA